

Od otroških sanj do življenjske zgodbe

Življenjepis, Mitja Močnik, višji štabni vodnik Slovenske vojske

Rodil sem se v Šempetru pri Gorici 1. marca 1970. Oče Janko Močnik je bil delavec v Salonitu Anhovo, mati Vida Močnik (rojena Vrhovnik) invalidsko upokojena od dvaindvajsetega leta starosti. V družini je bil še starejši brat Bogdan tako, da je naša družina štela štiri člane. Osnovno šolo sem najprej obiskoval v Kanalu ob Soči. Ker je mati prekinila zakonsko zvezo z očetom leta 1977 in se poročila leta 1978 z očimom Ivanom Mozetičem, smo se leta 1980 preselili v Rožno dolino pri Novi Gorici. Tu sem najprej eno leto in pol obiskoval osnovno šolo na Ajševici in tri leta v Šempasu. Po končani osnovni šoli sem se vpisal na poklicno šolo smer oblikovalec kovin in jo tudi uspešno zaključil. Ko sem končal poklicno kovinarsko šolo kot štipendist Mebla na Tehniškem šolskem centru v Novi Gorici leta 1987, sem se še istega leta zaposlil v Meblo – Jogi, kjer sem bil zaposlen do osamosvojitvene vojne leta 1991.

Slika 1: Višji štabni vodnik Slovenske vojske Mitja Močnik v mornariški službeni uniformi leta 2013.

Že v otroštvu sem staršem pogosto rekel, da »ko bom velik, bom vojak« in v najstniških letih sem »sanjal« o lastnem muzeju predmetov iz obdobja prve svetovne vojne, ki sem jih začel najprej pobirati ob bregovih reke Soče leta 1978 in nato na območju Brd in Kanalskega Kolovrata. V poletnem času med šolskimi počitnicami sem pogosto s starši obiskoval Julijske

Alpe in pridno nabiral ostaline vojn predvsem v Krnskem pogorju in tolminskem hribovju. Pri zbiranju vojnih ostalin sta me vsa leta podpirala mati in očim, dokler nisem bil samostojen in neodvisen od prevoza ter začel sam raziskovati še globlje koticke bojišča in zaledja soške fronte, s tem pa počasi in vztrajno večal svojo zbirko najdb.

Vojaški rok sem odslužil v mornarici Jugoslovanske ljudske armade v Pulju. Najprej sem bil v vojašnici Karlo Rojc pri radiotelegrafistih, potem sem šel na Fizelo na dvomesečni tečaj za desetnika ter se vrnil v vojašnico Karla Rojca, kjer sem bil nameščen v 3. četi 4. bataljona kot poveljnik 1. oddelka 3. voda za hitra posredovanja, ter bil namestnik poveljnika voda. V tem času sem opravil še tečaj za odhod v Namibijo kot pripadnik modrih čelad konec leta 1988, vendar se zaradi alergije na penicilin te enoletne misije potem nisem mogel udeležiti.

Po končanem služenju vojaškega roka sem se vrnil v Meblo, čeprav so me v JRM (Jugoslovanska ratna mornarica) nagovarjali, da bi se izšolal in ostal, žal pa so se takratne napetosti stopnjevale in sem se odločil drugače.

Po zaključenem vojaškem roku konec junija 1989 sem se javil na odsek za obrambo v občini Nova Gorica, kjer sem bil razporejen v 3. vod čete za protidiverzantsko delovanje kot poveljnik prvega oddelka. V mesecu decembru 1990 se je v času plebiscita naša enota nahajala v nekdanjem Centru obrambne vzgoje v Kostanjevici na Krasu, z nalogo posredovanja v primeru ogrožanja plebiscita s strani JLA. Tu smo tudi prvič dobili ostro strelivo za primer potrebe. Ti decembrski dnevi mi bodo ostali v lepem spominu, saj smo se pripadniki protidiverzantskega voda usposabljali in urili v različnih delovanjih, jaz pa sem takrat dobil za nalogo prikaz in izvedbo vpada v objekt in reševanje zajetih talcev. Bilo je zanimivo, kako vsaj na grobo usposobiti skupino za izvedbo naloge, saj je drugi niso tako poznali kot jaz, pa vendar je uspelo. To decembrsko obdobje pa bo še posebej ostalo zapisano v spomin, saj smo takrat vsi pripadniki voda odstranili zvezde peterokrake s kap in jih odvrgli v bližnje grmovje v simbol protesta proti Jugoslaviji in pozdrav plebiscitu in samostojni slovenski Teritorialni obrambi in državi.

Spomladi leta 1991 se je odprlo novo poglavje mojega uniformiranega življenja, saj se je ustanovila naša posebna Samostojna bojna skupina 6. pokrajinskega štaba za Teritorialno obrambo Nova Gorica, ki je štela devet izbranih in visoko usposobljenih teritorialcev, ki jo je ustanovil major Srečko Lisjak. Zbrali smo se pripadniki protidiverzantske čete po posebnem ključu, saj je Lisjak skupaj s starejšimi pripadniki skupine Venceslavom Hvalo, Zdenkom Janaškovičem in Dušanom Jerončičem skrbno izbiral kader na podlagi predhodnega preverjanja in opazovanja znanj z usposabljanja v rezervni sestavi. Skupina se je zelo hitro dobila skupaj in povezala, prejeli smo nove slovenske bojne uniforme, avtomatske puške SAR-80, avtomatske pištole kalibra 9 milimetrov Ingram M-1911, ročno protioklepno orožje Armbrust in drugo opremo potrebno za prihajajoče dogodke. Že takoj smo začeli z nalogami v okviru priprav na vojno. Izvajali smo 24-urno opazovanje vojašnice Ajševica, kjer je bilo poveljstvo obmejnih enot jugoslovanske vojske na Goriškem, izvajali smo prevoze orožja in opreme iz Kočevske Reke na tajne lokacije po severnoprimerški pokrajini in druge podobne aktivnosti do začetka vojnih dogodkov junija 1991.

Med osamosvojitveno vojno je bila Samostojna bojna skupina udeležena v bojnih spopadih in akcijah v Rožni Dolini, Vrtojbi, Novi vasi in Ajševici. Izvajali smo tudi druge bojne aktivnosti v tem obdobju na različnih lokacijah na območju severnoprimske pokrajine. Po končani vojni sem ostal kot rezervni pripadnik v poveljstvu 6. pokrajinskega štaba in izvajal naloge varovanja štaba in dežurstva ter druge aktivnosti do septembra, ko sem se udeležil selektivnega usposabljanja za prve poklicne vojake v Centru obrambne vzgoje v Kostanjevici na Krasu. Po dveh tednih zahtevne selekcije nas je od okrog 145 prijavljenih ostalo 32 prvih poklicnih vojakov za območje severnoprimske pokrajine. Kot pripadnik oddelka poklicnih vojakov 6. pokrajinskega štaba Teritorialne obrambe Republike Slovenije sem izvajal varovanje nekdanje stražnice Jugoslovanske ljudske armade na Trdinovem vrhu od konca leta 1991 do leta 1996. Tudi s Trdinovega vrha je kar nekaj izkušenj in zgodb. Takrat nam je bilo zelo v ponos, ko nas je občasno obiskal direktor tretje uprave Republiškega štaba za Teritorialno obrambo major Janez J. Švajncer. Povedal nam je kaj spodbudnega in podelil značke Trdinov vrh, na katere smo bili zelo ponosni. V tem povojnem obdobju sem bil vključen v republiško intervencijsko enoto TORS za hitra posredovanja na celotnem ozemlju Republike Slovenije. To je bilo obdobje mojih sanj iz otroštva, saj sem postal poklicni pripadnik Slovenske vojske, izkušen iz bojnih akcij in spopadov ter usposabljanj na različnih področjih. Želja se je stopnjevala še naprej in stalno sem se uril in usposabljal. V sklopu tega sem bil leta 1994 za tri mesece prerazporejen v vojašnico Vipava na dolžnost poveljnika pehotnega oddelka in se dopolnil z določenimi vsebinami ter prenašal na druge moje znanje in izkušnje. Po zaključenem usposabljanju ene generacije nabornikov, sem se vrnil nazaj na pokrajinski štab. Vsa ta leta od leta 1992 do 1996 sem bil tudi nosilec prapora 6. pokrajinskega štaba.

Leta 1992 sem odprl prvo razstavo o soški fronti v vojašnici Janko Premrl Vojko v Vipavi, ki je do danes prerasla že v pravi vojni muzej. 8. januarja 1996 sem bil na lastno željo premeščen v 1. bataljon 62. pehotne brigade v Vipavo na dolžnost poveljnika izvidniškega oddelka v minometni četi 120 mm, kasneje pa sem prevzel dolžnost v. d. poveljnika poveljniškega voda v MMČ 120 mm, kjer sem ostal do ukinitve 1/62BR. To obdobje je zaznamovano tako z lepimi kot žalostnimi trenutki. V minometni četi je bilo delo zelo zanimivo in tudi v kolektivu smo bili dobro povezan, tako da so delovni procesi in usposabljanja potekala lepo in brez posebnosti do leta 2001, ko je med bojnim streljanjem na vadbišču in strelišču Poček med bojnim streljanjem razneslo minomet M-75 120 mm. Pri tem je ubilo vojaka na služenju vojaškega roka, enega pa hudo ranilo. Vendar smo tudi ta nesrečni dogodek vzeli v zakup kot del življenja in službe, ki smo ji predani in zvesti. Po ukinitvi bataljona v Vipavi z reorganizacijo iz naborniške v profesionalno vojsko sem zasedel mesto poveljnika enote za zavarovanje vojašnice Vipava in pripravil celotno varnostno dokumentacijo in varnostno nadzorno službo pri ustanovitvi Centra za usposabljanje Vipava. Prvega septembra leta 2004 sem bil premeščen na novo dolžnost na Poveljstvo sil Slovenske vojske v Poveljniški center v oddelku za Vojaško letalstvo in zračno obrambo kot referent – operater. Na tem delovnem mestu sem opravljal vrsto različnih štabnih del tako na nivoju primernemu mojemu položaju in činu kot tudi višje ter si s tem pridobil kar nekaj novih izkušenj.

V zasebnem življenju sem bil ravno tako aktiven kot v službi, saj sem bil leta 1993 eden od ustanoviteljev Društva soška fronta, katerega člani ohranjajo in vzdržujejo dediščino prve

svetovne vojne, bil sem vrsto let tudi aktiven član jamarskega kluba Temnica in Prostovoljnega gasilskega društva Nova Gorica.

Poleg službe in hobija, proučevanja vojaške zgodovine – predvsem prve svetovne vojne, sem se v tem obdobju dodatno izobraževal in istočasno uspešno naredil ob delu še dve poklicni šoli (leta 1998 trgovec prodajalec, leta 1999 voznik mehanik, leto za tem pa še srednjo šolo za trgovske poslovodje). Po končani srednji šoli sem se vpisal leta 2005 na Visoko poslovno šolo Maribor in leta 2009 uspešno zaključil visokošolsko izobraževanje – smer diplomirani ekonomist. Na vojaškem področju sem poleg številnih tečajev in izobraževanj¹ uspešno opravil leta 2005 štabni tečaj za podčastnike na šoli za podčastnike in višji tečaj za podčastnike kot tretji najboljši po uspehu leta 2011.

V obdobju od avgusta 2006 do februarja 2007 sem bil na misiji v Afganistanu, kjer sem služboval v regijskem poveljstvu zahod v Heratu. V obdobju od avgusta do novembra 2010 sem bil na šolanju v Ruski federaciji v sklopu posadke nove večnamenske vojaške ladje Triglav 11, na kateri sem najprej opravljal dela kot poveljnik oddelka zvez in signalistov, nato kot glavni podčastnik na ladji in specialist vezist. Za delo na ladji sem se šolal v Ruski federaciji leta 2010 tri mesece na Zvezni varnostni službi (FSB) skupaj s celotno posadko večnamenske ladje Triglav 11, s katero sem bil udeležen na številnih vajah ter preplul z njo več kot 11.500 morskih milj.

Od maja 2013 do maja 2015 sem bil na dolžnosti poveljnika Učnega voda v Veščinskem centru v vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi. Od maja 2015 do januarja 2016 sem opravljal dolžnost poveljnika skupine za dodatno usposabljanje, potem pa bil podčastnik za civilno vojaško sodelovanje in celotno podporo v Veščinskem centru Vipava. Zasebno se ukvarjam tudi z raziskovanjem in poučevanjem vojaške zgodovine. Do sedaj sem izdal pet knjig in napisal okrog sedemdeset vojno zgodovinskih člankov v različnih revijah in časopisih.² Na šoli za podčastnike SV sem predaval predmet Vojaška zgodovina in v Veščinskem centru v vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi predmet Državljska vzgoja kandidatom na temeljnem strokovnem usposabljanju. S predmeti in besedili sem sodeloval pri več razstavah in postavitvi spominskih sob.³ Pri publicističnem delu in vojno zgodovinskih raziskavah sem posebej

---

¹ Tečaj izvidništva (2000), Tečaj Delo s problematičnimi ljudmi (1999), Govorice v poslovnem okolju (2008), Tečaj za spremljanje zračnega prostora ASOC (2009), Tečaj za uporabo taktične širokopasovne radiorelejne naprave IPX8000 (2012), Začetne dolžnosti na ladji (2010), Tečaj za upravljanje in vzdrževanje izvenkrmnih motorjev Yamaha (2010), Napredni tečaj za ladijsko službo (2010), Tečaj za inštruktorje (2010), Tečaj ladijska požarna varnost (2010), Tečaj za ravnanje z napravami za avtomatsko radarsko vrisovanje (2011), Certifikat o nacionalni poklicni kvalifikaciji – podčastnik mornar (2010), Tečaj za radiooperaterja (1994), Tečaj za turistične vodnike (2007) itn.

² Knjige: Komenski Kras 1914–1918, leto 2005, Založba Karantanija, Ljubljana, Alice Schalek: Posočje 1916, leto 2006, Založba Karantanija, Ljubljana, Zbornik PGD Nova Gorica 60 let, leto 2008, Nova Gorica, Misija Afganistan-SIKON ISAF 6, leto 2013, Založba Educa, Nova Gorica, Skrivnostni Sabotin, leto 2016, samozaložba Bogdan Potokar, Šempeter pri Gorici. Članki v reviji Slovenska vojska, revija Obramba, časopis Slovenec, revija Svobodna misel, Vojnozgodovinski zbornik, ki ga je izdajal Vojni muzej Logatec, revija Na fronti, glasilo Zbiralec, časopis Oko itn.

³ Postavitve spominske sobe v vojašnici na Ajševici, razstava Hrumenje tišine Vojaškega muzeja Slovenske vojske na Ministrstvu za obrambo v Ljubljani, razstava ob 25-letnici Vojaške zdravstvene enote, razstava ob 150-letnici Rdečega križa v Gradcu, razstava Goriškega muzeja, ki je potovala po Evropi z naslovom Prekleta vojna, sodelovanje pri postavitvi muzejske zbirke v vojašnici v Novem mestu, sodelovanje pri postavitvi razstave v

ponosen, da sem bil predstavljen v reviji National Geographic in v sredinski prilogi v dnevnem časopisu Magyar Nemzet, ki izhaja v Budimpešti. Ob vrnitvi z misije v Afganistanu leta 2007 sem v Goriških Brdih in kasneje v Šempetru pri Gorici postavil prvo fotografsko razstavo v Sloveniji o delovanju kontingentov Slovenske vojske na misiji ISAF v Afganistanu in razstavil tudi številne predmete. V vseh teh letih sem sodeloval ali pa bil glavni narator pri številnih dokumentarnih oddajah na lokalni televiziji TV Primorka, na TV Koper in na RTV Slovenija ter bil intervjuvan v več radijskih oddajah.

Kot veteran vojne za Slovenijo (št. izkaznice 1904) sem bil prvi predsednik sekcije Brda v okviru Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo »Veteran« Nova Gorica leta 2001–2003. Zaradi nesoglasja z določenimi aktivnostmi s strani območnega združenja sem se za nekaj let odmaknil in nisem več deloval kot aktiven član. Ponovno sem se vrnil na prošnjo članov predsedstva in predsednika sekcije Brda Aleša Simčiča leta 2012, ko smo na ustanovnem zboru na Dobrovem v Goriških Brdih ustanovili Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Brda, ki je bilo leto za tem, 2013, potrjeno s strani Zveze veteranov vojne za Slovenijo na glavnem zboru v Zasavju 13. aprila 2013. Dober mesec za tem, 31. maja, smo slovesno razvili prapor Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Brda in nadaljevali z zastavljenimi cilji in nalogami. V mojem prvem mandatu predsedujočega območnemu združenju smo močno povečali članstvo s 132 članov na 238 in povečali aktivnosti ter sodelovanje z drugimi veteranskimi in domoljubnimi organizacijami. V občini Brda pa smo izvedli mednarodni projekt urejanja Poti miru prve svetovne vojne od Alp do Jadrana, ki ga koordinira Fundacija iz Kobarida. S tovrstnimi aktivnostmi smo še bolj poudarili prepoznavnost Brd, tako doma kot v svetu, za kar botruje odlično sodelovanje tako z občino Brda kot drugimi posamezniki in ustanovami v občini Brda in zunaj nje. V sklopu urejanja Poti miru sem izvajal projektne naloge na območju Krasa, Vipavske doline, Brd in Mestne občine Nova Gorica predvsem na Sabotinu, kjer sem registriran licenčni turistični vodnik Mestne občine Nova Gorica. Seveda so se prvi osnutki mojih vodenj po ostalinah in znamenitostih slovenske vojaške zgodovine začele že takoj po osamosvojitveni vojni, ko sem začel voditi učence osnovnih šol in organizirane skupine po naravnih jamah po Krasu, ki so bile uporabljene za vojaške namene v prvi svetovni vojni, vodil sem skupine v Krnsko pogorje in po pomembnih lokacijah iz obdobja osamosvojitvene vojne leta 1991 na Severnem Primorskem. Za urejanje Poti miru v občini Brda in uspešno vodenje veteranske organizacije v Brdih sem prejel občinsko nagrado leta 2015. Nanjo sem zelo ponosen, saj to ni plod samo mojega dela, ampak vseh nas veteranov Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Brda.

Kot aktiven član predsedstva Območnega združenja slovenskih častnikov Nova Gorica sem bil vrsto let praporščak združenja do leta 2012, od leta 1999 pa vodim za območno združenje slovenskih častnikov Nova Gorica pohode po poteh soške fronte kot osrednji dogodek združenja, na katerem se zberejo pohodniki veteranskih, častniških in drugih domoljubnih organizacij iz celotne Slovenije in tujine. Pohodi so vedno izvedeni na drugi

---

Muzeju novejše zgodovine Ljubljana, sodelovanje pri urejanju muzejske zbirke 1991 v Parku vojaške zgodovine v Pivki, predstavitev avstro-ogrškega letalstva na soški fronti v Kobaridu in na Fundaciji Poti miru v Kobaridu, postavitev stalne razstave o delovanju avstro-ogrškega letalstva na Krasu in idejna zasnova in scenarij za multimedijško predstavitev bojišča v obdobju prve svetovne vojne na Krasu v Divači, postavitev stalne razstave Komenski Kras 1915–18 v Štrekljevi domačiji v Gorjanskem na Krasu itn.

lokaciji, saj na trasi pohoda seznanim z vojnozdgovinskimi znamenitostmi in dogodki določenega območja iz različni zgodovinskih obdobj, ki ga prehodijo pohodniki. Na pohodu se je zbralo že krepko čez 500 pohodnikov iz celotne Slovenije.

Za svoje dosedanje delo in udeležbo v vojni sem prejel 58 odlikovanj in priznanj, med njimi tudi tuja. Odlikovan sem s častnim vojnim znakom na lenti kot pripadnik Samostojne bojne skupine 6. pokrajinskega štaba za Teritorialno obrambo Nova Gorica, z medaljo za hrabrost, spominskim bojnim znakom Obranili domovino, štirimi bojnimi znaki za bojne spopade in akcije na Severnoprimeorskem, bronasto medaljo Slovenske vojske, medaljo načelnika general štaba Slovenske vojske, dvakrat z medaljo v službi miru, bronasto medaljo barona Andreja Čehovina za kulturne dosežke v Slovenski vojski, plaketo Zveze slovenskih častnikov, bronasto plaketo Zveze veteranov vojne za Slovenijo, zlato medaljo Svetovnega slovenskega kongresa, srebrnim redom za zasluge na obrambnem-varnostnem področju predsednika Republike Slovenije, bronasto medaljo Poveljniško štabne šole, bronasto medaljo Centra vojaških šol, bronasto plaketo Slovenske vojske in druge.

V vseh teh letih pa so številni moji dosežki in znanja tako na vojaškem kot vojnozdgovinskem področju in zbirateljstvu ovekovčeni v številnih medijih. Predvsem sem ponosen na objave v določenih časopisih in revijah,⁴ kjer je bilo podrobno predstavljeno moje življenje kot vojaka, veterana, zgodovinarja in zbiralca, s tem pa se je v meni še bolj okrepila žilica po pisanju in raziskovanju slovenske vojaške zgodovine in ohranjanju spomina na Slovence in slovenstvo skozi čas.

Dvaindvajset let živim v Goriških Brdih na Humu z ženo Damjano in sinovoma Jurijem in Matijo, ki me vsa leta podpirajo na moji življenjski poti ter mi vedno stojijo ob strani, saj

---

⁴ Nedeljski dnevnik, 21. februar 1993, str. 4, »Imam pravico brskati po njihovih kosteh?«, Revija Slovenska vojska, 29. oktobra 1993, str. 2; »Sprejem za najpogumnejše«, Il Giornale di Gorizia, 4. november 1994, str. 16–17; »1991: La Guerra alle Porte«, Revija Slovenska vojska, 5. april 1996, str. 26–27; »... in njihove kosti so postale prst naše prsti!«, Slovenske novice, 13. februar 1997, str. 12–13; »Muzej, kjer doživiš soško fronto«, Primorske novice, 15. april 1997, str. 31; »Kraška učna pot?«, Primorske novice, 20. november 1998, str. 28; »Obrazi našega časa«, Revija Slovenska vojska, 24. september 1999, str. 13; »Dan, poln spominov«, Revija Slovenska vojska, 17. junij 2005; »Zanesenjak vojaške zgodovine izdal knjigo«, Primorske novice, 6. avgusta 2005, str. 11; »Strelivo, ranjenci in trupla«, Nedelo, 6. avgust 2006, str. 3; »Naši vojaki v deželi opija«, Časopis Dobro jutro, 13. oktober 2007, str. 6–7; »Izpoved vojaka iz afganistanske misije«, Revija Veteran, december 2007, str. 36–39; »Vojni muzej Vipava, soška fronta 1915–1917«, Revija Veteran, april 2008, številka 35, str. 28–31; »Čeprav se nismo dolgo poznali smo delovali kot eden«, Briški časnik, jesen 2008, str. 32; »Lastnik vojnega muzeja«, Revija Slovenska vojska, 13. maj 2011, str. 15; »To je velik uspeh, o katerem ni nihče sanjal«, Madžarski časopis Magyar Nemzet, 30. november 2013, str. 30–31; »Kőfúrulya«, Madžarski časopis Magyar Nemzet, 5. januar 2014, str. 14–15; »Régi csatatéren«, Revija Slovenska vojska, februar 2014, str. 11–13; »Včasih trije nahrbtniki, danes vesel že dveh predmetov«, Časopis Goriška, 12. februar 2014, str. 2–3; »Včasih so se nam smejali in nas zbadali, da nosim smeti domov«, Briški časnik, pomlad 2014, str. 38; »Na trasah Poti miru 1. svetovne vojne v Občini Brda«, National Geographic Slovenija, julij 2014, str. 128–129; »Zbogom orožje, dobrodošli spomini«, Primorske novice, 17. oktobra 2014, številka 242, leto LXVIII, str. 10; »Staro letališče prineslo muzej«, Revija Obramba, november 2014, str. 56–57; »Misija Afganistan – ISAF SIKON 6«, Revija Obramba, januar 2015, str. 7–9; »Že šestnajstič po poteh soške fronte«, Primorske novice, 18. april 2015, številka 91, leto LXIX, str. 8; »Vojna je pustila sledi v naravi in v prehrani«, Briški časnik, poletje 2015, str. 15; »Ptica in bodeča žica«, Primorske novice, 13. julij 2015, številka 160, leto LXIX, str. 7; »Zaradi kamnov so se letala obračala na hrbet«, Briški časnik, poletje 2016, str. 40; »2. pohod po Poti miru in odprtje obeležja Slovenija 1991«, Časopis Goriška, 13. julij 2016, številka 7, leto XV, str. 16; »Protitankovske ovire v spomin«, Primorske novice, 30. avgust 2016, številka 201, leto LXX, str. 6–7; »Sabotin zdaj oblegajo turisti«, Primorske novice, 4. julij 2017, številka 152, leto LXXI, str. 24; »Dvig zastave na Sabotinu ob dnevu državnosti«.

brez njih ne bi mogel doseči vseh dosedanjih ciljev. Seveda so tu še prijatelji, znanci, društva in organizacije, ki mi nudijo pomoč pri doseganju zastavljenih nalog in ciljev. S tem moja življenjska zgodba iz otroštva še ni zaključena, ravno nasprotno, to je moja motivacija za prihodnost, saj je želja in načrtov še mnogo, tako na vojnogodovinskem področju, zbirateljstvu, v službi kot v družinskem krogu. Življenje gre novim zmagam in dosežkom naproti in moje misli pozitivno zrejo v prihodnost z začrtanimi številnimi aktivnostmi, ki so še pred menoj.

Mitja Močnik

Slika 2: Mitja Močnik med služenjem vojaškega roka v vojni mornarici v Pulju 1988–89. Fotografija je bila posneta na dan slovesne prisege in ob prvem izhodu v mesto Pulj 2. julija 1988.

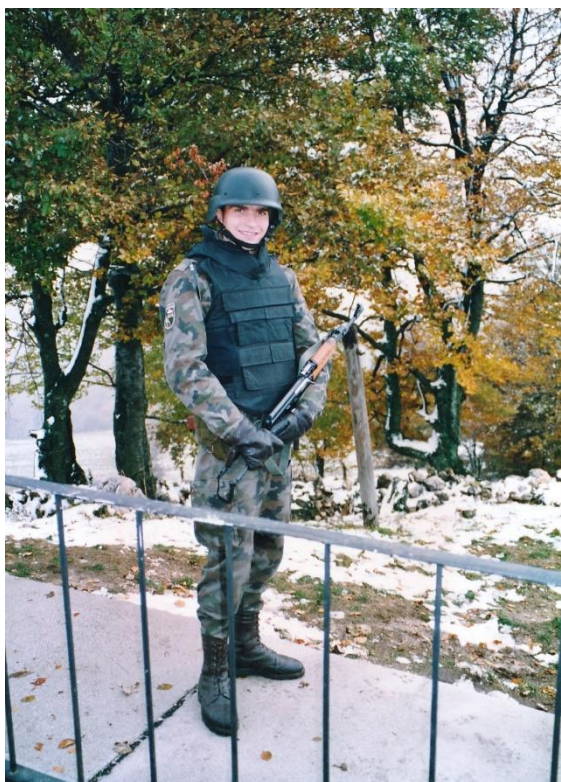

Slika 3: Skupaj s pripadniki voda vojaške policije, zaščitnega voda in pripadniki Samostojne bojne skupine 6. Pokrajinskega štaba pred poslopjem, kjer se je med vojno leta 1991 nahajal 6. pokrajinski štab za teritorialno obrambo za Severno Primorsko. Mitja Močnik čepi drugi z leve proti desni.

Slika 4: Samostojna bojna skupina 6. pokrajinskega štaba za teritorialno obrambo Nova Gorica ob podelitvi častnega vojnega znaka na lenti v Kočevski Reki 16. maja 1993. Mitja Močnik čepi prvi z leve proti desni.

Slika 5: Mitja Močnik med varovanjem vojaškega objekta na Trdinovem vrhu oktobra 1992 kot pripadnik oddelka poklicnih vojakov 6. pokrajinskega štaba Nova Gorica. Pripadniki Slovenske vojske so na varovanju Trdinovega vrha bili opremljeni s prvimi zaščitnimi neprebojnimi jopiči in čelado izdelano iz kevlarja ameriškega proizvajalca. Na uniformi nosi našitek Samostojne bojne skupine 6. Pokrajinskega štaba za teritorialno obrambo Nova Gorica.

Slika 6: 23. avgusta 2010, v črnomorskem mestu Anapa v Ruski federaciji na šolanju na FSB (Zvezna varnostna služba) za ladijske dolžnosti. Oddelek zvez namenjen za izvajanje dolžnosti na ladji VNL TRIGLAV 11. Z leve stojita v civilni obleki inštruktor kapitan Andrei Morseejev pripadnik Ruske vojne mornarice in prevajalka Tatiana, sedimo pripadniki Slovenske vojske štabni vodnik Primož Fojkar, štabni vodnik Mitja Močnik in desetnik Gašper Močnik.

Slika 7: 31. maj 2013, razvitje prapora Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Brda v gradu Dobrovo v Goriških Brdih. Na razvitju prapora je bil aktivno prisoten tudi predsednik zveze general Ladislav Lipič, ki je izročil prapor združenja predsedniku Močniku.

Slika 8: Mitja Močnik v svojem »Vojnem muzeju Vipava – Soška fronta 1915/17« v vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi. V rokah drži avstro-ogrsko čelado, model 1916.